

ere bevilgede, og det er da her det samme Forhold, hvori Finansministeren saaledes staaer til Budgettets Udarbejdelse. Tilveiebringelsen af Finansforslagene besørger han nu i ligesaa fuld Maade og maastee i en endnu større med Hensyn til de Budgetter, der af Hans Majestæt forelægges for de øvrige Landsdele. De Herrer maae ingenlunde troe, at de Budgetter, der blive forelagte af de særlige Ministre efter Hans Majestæts Approbation, fremkomme, uden at der med Hensyn til dem er foregaaet meget omhyggelige Forhandlinger imellem de særlige Ministre og Finansministeren, ligesom heller ikke, at der vil kunne foregaae indgribende Forandringer i Budgetterne, uden at atter en saadan Conference maae finde Sted. Ja, jeg vil tilføie, at det endogsaa ansees for nødvendigt, at de særlige Ministre blive enige med Finansministeren om enhver Post i deres Budget, forinden det forelægges Hans Majestæt til Approbation. Og naar nu et saadant Budget er forelagt for Hans Majestæt, saa kan der ikke skee den mindste Afvigelse deri; det følger klart af gjældende Resolutioner, der skrive sig fra 1840, at der kan ikke skee den mindste Forandring deri fra de særlige Ministres Side, medmindre en Conference med Finansministeren derom har fundet Sted. Det er dette, jeg troer har en overordentlig væsentlig Betydning, og i saa Henseende kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at netop de Ord, min ærede Collega, Indenrigsministeren, har udtalt, naar de nærmere præciseres, indeholde eller anvise en Analogi imellem Landsdelenes Stilling til Finansministeren, der ligger overmaade nær.

Jeg maa maastee benytte den Velighed, som den høitærede Formand har givet mig, til kortelig at berøre nogle Punkter, som ere fremdragne af andre ærede Talere. Den første ærede Taler talte om den lange Tid, der var medgaaet til Finanslovens Behandling i det andet Thing. Jeg kan kun dertil sige, at jeg kan ikke skjønne rettere, end at dette maa siges at have ligget i de almindelige Forhold, og at Finansloven er i det andet Thing, navnlig fra Udvalgets Side, bleven behandlet med en overordentlig Rasshed. Kort Tid efterat Finansloven havde været til første Behandling, fremkom der alt Betænkning om det 1ste Afsnit, og det forekommer mig

overhovedet, at den er bleven behandlet med særdeles megen Øver fra Udvalgets Side, og at den er ført igjennem i saa kort en Tid, som det vel maatte ansees muligt. At den har taget en noget længere Tid end maastee ønskelig, ligger meest i, at der er Medlemmer af Rigsdagen, der hylde den Grundfættning, at Finansloven er det egentlige Sted, hvor man kan bringe en Mængde forskjellige Ting frem, der ligge En paa Hjerte, og som man ikke finder det passende at gjøre til Gjenstand for særlige Interpellationer osv. Denne Grundfættnings Gyldighed skal jeg nu ikke gaae ind paa i det Enkelte at drøfte, men ganske vist er det Grunden til, at Finansloven ikke er gaaet saa hurtig igjennem, som man kunde ønske det. Hvad angaaer Forholdet imellem Finansloven og de andre Love, da er dette et overmaade vidtløftigt Spørgsmaal, som det vil blive meget vanskeligt at behandle udtømmende her i Aften. Dog maa jeg bemærke, at jeg ikke i Alt kan slutte mig til de Grundfættninger, der af Forskellige ere udtalte her i Thinget i Aften. Forsaavidt der saaledes er udtalt, at naar der er en Lov for en Ting, saa skulde der ikke kunne skee nogen Afvigelse deraf igjennem Finansloven, da maa jeg modsige dette Punkt. Hvor det er en Lov, der væsentlig angaaer Pengebevillinger, og forandrede Forhold maatte medføre en Forandring i de bevilgede Summer, og man ikke vil give en heel ny Lov for at opnaae denne Forandring, der er det et simpelt og naturligt Middel til at føre de hyerligere Beløb, der behøves, op paa Finansloven. Dette findes ogsaa bestyrket ved hvad tidligere har fundet Sted, idet der nemlig, naar Regjering og Rigsdag derom have været enige, igjennem Finansloven har fundet saadanne enkelte Afvigelser Sted fra gjældende Love, hvormod jeg ikke finder at der kan være den allermindste Betænkelighed. Det mag i det Hele erindres, at Aarsagen, hvorfor man har givet særskilte Love for adskillige Ting, der stod i Forbindelse med Lønninger, altsaa Lønningslove, ikke væsentlig er den, at man havde til Hensigt netop at ville have en særlig Lovbestemmelse udenfor Finansloven, men at Aarsagen er den — og jeg maa tillade mig at hvtte denne Anskuelse, da jeg har deeltaget i de Forhandlinger, der desangaaende